

тираното Бѣлоградчишко въстание, въ което бѣхъ уплѣтенъ азъ и трѣбваше да избѣгамъ отъ Сърбия.

Александръ Карагеоргиевичъ бѣше възлѣзаль на сръбскій прѣстолъ като князь, слѣдъ свалянето на Михаила Обреновича 1842 г., чрѣзъ партията на Вучича въ съгласие съ Симича и Петроновичъ Кничанинъ, а главно и съ помощта на Турция. Князь Александръ бѣше приелъ сръбскія прѣстолъ на тѣй нарѣчената „Врачарска скупщина“ при врѣменно и не наслѣдственно въ неговата фамилия. Турция прибърза да го признае веднага, а Русия бѣше противна на това, а именно за това, че Портата бѣше го признала безъ съгласието на Русия, и тѣй имаше дълги преговори между двѣтѣ сили по това промѣнение.

Наконецъ Князь Александръ Карагеоргиевичъ управляваше Сърбия съ силната подкрѣпа на Турция, а при това и съ живото намисание въ сръбскитѣ вѣтрѣшни работи на другитѣ сили. По такъвъ начинъ той съ една котерия около себе си, управляваше нѣкъ своеволно безъ да зачита сжществующитѣ закони. Сички способни и най-учени, въ това врѣме, мжже бѣха отритнати на страна отъ управлението. Тѣзи що бѣха се вгнѣздили около него и негови ужъ вѣрни любимци, хора даже и неграмотни, бѣха заграбили сичката върховна власть. Често той прибираше при себе си хора даже и отъ калѣта, стига да сж само негови вѣрни хора. Напредъкътъ на Сърбия въ сѣко отношение бѣше въ застои. Сърбия бѣше изгубила твърдѣ много отъ предишното си уважение и сила, защото оная партия, която бѣше се докопала съ помощта на Турция до върховната власть, бѣше принудена да попуска и угодява твърдѣ много на турското правителство и, да се удава на турскитѣ стрѣмления съ ущърбъ на политическитѣ права и вжтрѣшната свобода на Сърбия. А отъ друга страна самия князь, избранъ отъ народа само за своето лице, безъ право на наслѣдство въ фамилията си, па така и признатъ отъ портата. Прочее той отиваше на това да спе-